U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **G. B.**, zast. Mgr. Tomášem Těšitelem, advokátem, se sídlem třída Edvarda Beneše 1527/76, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 7. 2016, č. j. 32 Az 22/2016 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátovi Mgr. Tomáši Těšitelovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3.400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2016, č. j. OAM-325/ZA-ZA11-ZA15-2016. Tímto rozhodnutím žalovaný označil žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany za nepřípustnou ve smyslu § 10 odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a řízení zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Zároveň rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále „nařízení Dublin III“), je Polská republika.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že se krajský soud nevypořádal s její námitkou porušení § 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „správní řád“), a porušení povinností uvedených v nařízení Dublin III. Podle stěžovatelky žalovaný dostatečně nezjistil řádně skutkový stav a nezabýval se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci. Krajskému soudu stěžovatelka vytkla, že se s jejími námitkami vypořádal v podstatě pouze odkazem nebo zopakováním argumentace žalovaného, aniž by se skutečně věcně zabýval uváděnými důvody. Řízení před žalovaným trpí podle stěžovatelky vadou, pro kterou mělo být napadené rozhodnutí zrušeno. Stěžovatelka vyslovila obavu, že jí v případě návratu do Polské republiky hrozí, že bude odvlečena na Ukrajinu. Jelikož žalovaný ani krajský soud neměli dostatečné podklady pro řízení, nemohli ani přiměřeným způsobem posoudit hrozbu ohrožení života nebo jiné závažné újmy hrozící stěžovatelce při návratu do Polské republiky. Stěžovatelka poukázala na skutečnost, že se snahami o různé druhy pomsty na všech, byť i jen zdánlivých, sympatizantech separatistických tendencí se dá setkat napříč celou Ukrajinou a ochrany se zde nedá dovolat, neboť tyto tendence jsou státními orgány tolerovány. Stěžovatelka se domnívá, že je kasační stížnost přijatelná, neboť svým významem podstatně přesahuje její vlastní zájmy. Z rozsudku podle stěžovatelky dále není zřejmé, jak se krajský soud vypořádal s jejími konkrétními tvrzeními, která mohou mít význam z hlediska možného naplnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, resp. pro rozhodnutí o příslušnosti České republiky k posouzení azylové žádosti. Toto pochybení má dopad do hmotněprávní sféry stěžovatelky. Stěžovatelka znovu zopakovala, že krajské soudy mají povinnost se vypořádat se všemi námitkami účastníků řízení, a odkázala v této souvislosti na některé rozsudky Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelka navrhla Nejvyššímu správnímu soudu, aby rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti setrval na názoru, že státem příslušným k rozhodování o žádosti stěžovatelky je Polská republika. Zdůraznil, že Polská republika dodržuje své mezinárodně právní závazky a stěžovatelce zde nehrozí nelidské či ponižující zacházení. Žalovaný poukázal na skutečnost, že stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem námitku, že jí v Polské republice hrozí odvlečení na Ukrajinu, a proto se touto námitkou ani krajský soud nemohl zabývat. Dále žalovaný zdůraznil, že v řízení před krajským soudem bylo předmětem přezkumu rozhodnutí o určení státu příslušného k projednání žádosti stěžovatelky o mezinárodní ochranu, a nikoliv věcný přezkum žádosti samotné. Žalovaný proto navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížnost odmítl, případně zamítl.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti shledal, že je kasační stížnost přípustná. Dále se Nejvyšší správní soud podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. Institut nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit

judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelkou, že je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Krajský soud totiž přezkoumatelně vysvětlil, proč žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Stěžovatelka namítá ve velice obecné rovině, že se krajský soud nevypořádal s její námitkou porušení § 2 a 3 správního řádu, tedy nedostatečnosti zjištění skutkového stavu. Nejvyšší správní soud se stěžovatelkou nesouhlasí. Krajský soud vyšel ze spisového materiálu, z nějž plynulo, že stěžovatelka má platné Schengenské vízum vydané Polskou republikou, která je tudíž příslušná k posouzení její žádostí o mezinárodní ochranu dle čl. 3 nařízení Dublin III. Nejvyšší správní soud tak má za to, že krajský soud i žalovaný vycházeli z dostatečně zjištěného skutkového stavu.

Pokud jde o námitku, že krajský soud vesměs opakoval nebo odkazoval na argumentaci žalovaného, Nejvyšší správní soud v tomto postupu neshledává pochybení. Smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto v případech shody názoru soudu a odůvodnění napadeného rozhodnutí může krajský soud odkazovat právě na toto odůvodnění (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47).

Námitky stěžovatelky týkající se merita žádosti, tedy jejích obav z návratu na Ukrajinu, krajský soud posuzovat nemohl, neboť se jimi v důsledku zastavení řízení o žádosti nezabýval ani žalovaný. Těmito námitkami se bude zabývat Polská republika při vyřizování žádosti stěžovatelky o mezinárodní ochranu.

Další námitka ohledně nedostatku podkladů o situaci v Polské republice je nepřípustná, neboť byla prvně uplatněna až v řízení o kasační stížnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Přesto však Nejvyšší správní soud uvádí, že situací v Polské republice se již zabýval v nedávných rozsudcích ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016 - 26, a ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 - 37, v nichž dospěl k závěru, že Polská republika je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. Žádné informace ani skutečnosti totiž nenasvědčují tomu, že by v Polské republice docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Není znám žádný případ zavlečení žadatele o azyl z Polské republiky na Ukrajinu. Posouzení žádosti stěžovatelky v Polské republice proto nevede k vážné obavě podle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III. Přísnější přístup totiž sám o sobě ještě neznačí, že žádosti o mezinárodní ochranu nejsou dostatečně individuálně posuzovány. Za situace, kdy instituce působící v oblasti ochrany práv uprchlíků, respektive žadatelů o mezinárodní ochranu, mají dostatečné možnosti k tomu, aby stav v jednotlivých zemích monitorovaly, lze oprávněně očekávat, že by na existující vážné nedostatky upozornily. Řeč přitom není jen o soudních institucích, tedy o Evropském soudu pro lidská práva a Soudním dvoru Evropské unie, jejichž rozhodnutí logicky přicházejí s určitým časovým odstupem, ale především o Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, případně o Evropském podpůrném úřadu pro otázky azylu a dalších organizacích, ať už vládních či nevládních. Pokud žádná z těchto institucí nevydala prohlášení o systematických nedostatcích

polského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínek, nelze k takovému závěru dospět pouze na základě informací, že v Polsku je mezinárodní ochrana přiznávána v menším procentu případů než v některých jiných členských státech.

Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost stěžovatelky odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovatelce byl v řízení před krajským soudem jako zástupce ustanoven advokát Mgr. Tomáš Těšitel, který stěžovatelku zastupoval i v řízení o kasační stížnosti. Podle § 120 a § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d) citované vyhlášky náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3.100 Kč a podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč. Celkem tedy zástupci stěžovatelky přísluší odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3.400 Kč, která mu bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu v obvyklé lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu